

Arrest

**nr. 49 593 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 juni 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 juni 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van ex-Joegoslavische (Kosovaarse) nationaliteit te zijn, komt op 27 januari 2009 België binnen en dient een asielaanvraag in op 27 januari 2009.

Op 21 januari 2010 legt verzoeker samen met zijn Belgische partner een verklaring af van wettelijke samenwoning bij het gemeentebestuur van Schoten.

Op 21 januari 2010 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie. Aan verzoeker wordt gevraagd om binnen de drie maanden en ten laatste op 21 april 2010, volgende documenten voor te leggen: het bewijs van de duurzame en stabiele relatie.

Verzoeker legt volgende documenten voor: een getuigenverklaring van een collega van verzoekers partner van 25 maart 2010 waarin ze verklaart dat verzoeker zijn partner soms van het werk komt afhalen, een getuigenverklaring van 20 april 2010 van een winkelier dat verzoeker en zijn partner goede klanten zijn van hem, een ongedateerde getuigenverklaring van een vriend waarin hij stelt dat hij verzoeker en zijn partner goed kent en foto's daterend van 10 maart 2009, 24 april 2009, 12 mei 2009, 3 augustus 2009, 7 september 2009, 14 februari 2010, 7 en 26 maart 2010 en 13 april 2010.

Op 9 mei 2010 stelt de lokale politie een positief verslag van samenwoning op.

Op 11 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“ In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 21.01.2010 door M., A., geboren te V., op 16.06.1983 en van Kosovaarse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 7 mei 2008).

Betrokkene legt slechts volgende documenten voor als bewijs voor de relatie:

- Verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden gezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun objectiviteit en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

- Foto' s waarop als oudste datum 10.03.2009 te lezen valt: deze foto's tonen niet aan dat betrokkenen elkaar reeds minstens twee jaar kennen.

- Wettelijke samenwoonst dd 21.01.2010: dit document toont niet aan dat betrokkenen reeds een jaar voor de aanvraag ononderbroken hebben samengewoond of dat zij elkaar reeds minstens twee jaar kennen.

- Inlichtingenfiche van de stad Schoten dd 21.01.2010: aangezien op dit document geen enkele verwijzing naar de partner van betrokkene valt terug te vinden, vormt dit geen bewijs voor de duurzame relatie.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest met nr 48124 dd 02.03.2010 het volgende: 'Bijgevolg ziet de Raad geen reden om geen toepassing te maken van het KB van 07.05.2010'.

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel

Genomen uit de schending van art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, uit de schending van de artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en uit de schending van het (materieel) motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur

Doordat de motivering van de bestreden beslissing slechts gedeeltelijk leesbaar is en bovendien verwijst naar niet bestaande rechtspraak en niet bestaande reglementaire bepalingen

Terwijl een administratieve beslissing dient te berusten op in rechte en in feite correcte motieven en deze motieven, wanneer het een beslissing met individuele strekking betreft, in de beslissing zelf dienen weergegeven te worden, opdat de rechtsonderhorige kan nagaan of het zin heeft om al dan niet beroep in te stellen

Zodat de genoemde wetsbepalingen en beginselen geschonden zijn

Toelichting:

1. De bestreden beslissing d.d. 11 juni 2010 verwijst naar een arrest van uw Raad met het nummer 48.124, d.d. 2 maart 2010.

De bestreden beslissing verwijst naar dit arrest om de beslissing te motiveren en verwijst daarvoor naar een zin uit het arrest. De bestreden beslissing stelt namelijk het volgende:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest met nr 48124 dd 02.03.2010 het volgende: 'Bijgevolg ziet de Raad geen reden om geen toepassing te maken van het KB van 07.05.2010'."

Er dient echter vastgesteld te worden dat het arrest met het nummer 48.124 niet bestaat. Dit is ook niet mogelijk aangezien uw Raad nog geen arrest geveld heeft met een nummer in de 48.000.

Op datum van 2 maart 2010 bestaan er wel vier annulatiearresten van uw Raad. Deze arresten handelen ook allen over een gezinshereniging. Doch deze arrest hebben niet het nummer 48.124 en betreffen bovendien een gezinshereniging in het kader van een huwelijk en niet in het kader van een wettelijke samen woonst.

Daarenboven kan in geen enkel van die vier beslissingen de hierboven geciteerde zin terug gevonden worden.

De bestreden beslissing baseert zich derhalve op een niet bestaand arrest om daaruit een zin te citeren en op deze manier de beslissing te motiveren. Doordat het arrest door verzoeker niet kan teruggevonden worden, is hij in de onmogelijkheid om te weten om welke redenen de bestreden beslissing genomen werd.

Daarnaast baseert de bestreden beslissing zich ook op het KB van 7 mei 2010.

Dit Koninklijk Besluit wordt aangehaald in de geciteerde zin uit het onbestaande arrest. Deze zin stelt namelijk het volgende:

"Bijgevolg ziet de Raad geen reden om geen toepassing te maken van het KB van 07.05.2010."

Ook hier kan enkel vastgesteld worden dat er geen Koninklijk Besluit bestaat van 7 mei 2010 dat handelt over de positie van vreemdelingen in België.

Weerom wordt in de motivering van de beslissing verwezen naar een onbestaand document. Hierdoor kan verzoeker zich ook op het geciteerde KB niet baseren om na te gaan waarom dergelijke beslissing tegen hem genomen werd.

De formele motiveringsplicht wordt hiermee geschonden.

2. De laatst leesbare zin in de motivering van de bestreden beslissing stelt, zoals hierboven reeds geciteerd, het volgende:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest met nr 48124 dd 02.03.2010 het volgende: 'Bijgevolg ziet de Raad geen reden om geen toepassing te maken van het KB van 07.05.2010.'"

Hier dient benadrukt dat dit de laatst leesbare zin in de motivering is.

De motivering eindigt namelijk niet met deze zin, maar gaat verder. Echter kunnen enkel de volgende woorden nog ontwaard worden:

"Omwille van deze reden..."

Hoe deze zin eindigt en wat verder nog deel uitmaakt van de motivering, daar heeft verzoeker het raden naar. Wat verder in deze zin geschreven werd, is niet leesbaar.

Het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben tot doel om aan de bestuurde duidelijk te maken op welke motieven de administratieve overheid zich gebaseerd heeft om de tot de bewuste beslissing te komen. Zo kan de bestuurde een inschatting maken en kan beoordeeld worden of er aanleiding bestaat om beroep tegen deze beslissing in te stellen.

De beslissing dient 'afdoende' gemotiveerd te worden. Dit impliceert dat de gegeven motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het determinerend motief waarop de administratieve overheid zich gebaseerd heeft om de beslissing te nemen, moet duidelijk aangegeven worden.

De beslissing verwijst in casu vooreerst naar een arrest dat niet blijkt te bestaan. Daarnaast verwijst zij ook naar een Koninklijk Besluit dat niet blijkt te bestaan. Ten slotte gaat de motivering verder met een zin (of misschien meerdere zinnen) die niet leesbaar is.

Dit geheel zorgt ervoor dat het voor verzoeker niet duidelijk is op welke juridische gegevens de bestreden beslissing werd gebaseerd. Verzoeker kan de motieven van de beslissing niet kennen, waardoor derhalve het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet bereikt werd en tevens de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Het eerste middel is gegrond."

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de overheid een beslissing heeft genomen, zodat er aanleiding toe bestaat om de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verwerende partij stelt vast dat de bestreden beslissing verwijst naar het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 7 mei 2008) en derhalve een materiële misslag heeft begaan door vervolgens het koninklijk besluit van 7 mei 2010 te vermelden. Niettegenstaande deze materiële misslag kent verzoeker de

motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Er is derhalve voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Verwerende partij merkt op dat uit de beslissing blijkt dat de door verzoeker aangehaalde motieven werden bestudeerd maar niet werden aanvaard als voldoende om een stabiele en duurzame relatie van tenminste één jaar aan te tonen.

2.1.3. In de repliekmemoirie herhaalt verzoeker dat een deel van de motivering van de beslissing onleesbaar is, meer bepaald niet afgedrukt. Hij meent dat het wel de bedoeling is dat aan de rechtsonderhorige alle motieven worden meegedeeld waarvan het bestuur de moeite heeft genomen om ze uit te schrijven. Al deze motieven zijn vereist om een correct beeld te kunnen krijgen van de redenen die tot de beslissing hebben geleid en om te kunnen beslissen of een beroep dient te worden ingesteld. Verzoeker voert aan dat het oordeel over het al dan niet beslissen om beroep in te stellen uitermate wordt bemoeilijkt wanneer in de motivering van de beslissing een autoriteitsargument wordt ingeroepen, *in casu* door het citeren van een arrest van de Raad, doch van dit arrest zowel een fout volgnummer als een foute datum worden vermeld en bovendien het citaat op een essentieel punt niet overeenstemt met het geciteerde arrest, namelijk de aanduiding van het koninklijk besluit.

Dat verzoeker uiteindelijk heeft kunnen achterhalen over welk arrest het gaat en over welk koninklijk besluit de Raad een oordeel heeft geveld, lost het probleem niet op: de bedoeling is om de rechtsonderhorige in staat te stellen, op zicht van de in de beslissing uitgedrukte motieven, te beslissen of het zin heeft om een beroep in te stellen. Verzoeker kon dit niet terdege doen op zicht van de bestreden beslissing. Verzoeker stelt ten slotte dat het er bij de beoordeling van dit middel niet toe doet dat verzoeker uiteindelijk een annulatieberoep heeft ingesteld. Als dit gegeven een rol zou spelen bij de ontvankelijkheid of de gegrondheid van een middel genomen uit de schending van de formele motiveringsplicht, dan bestond er geen enkele sanctie om de naleving van de formele motiveringsplicht af te dwingen.

2.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de Vreemdelingenwet: de verklaringen op eer kunnen niet aanvaard worden omdat ze een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun objectiviteit en waarachtigheid getoetst kunnen worden; de foto's waarvan de oudste datum 10 maart 2009 is, tonen niet aan dat het koppel elkaar al twee jaar kent; het document van wettelijke samenwoning van 21 januari 2010 toont niet aan dat het koppel reeds een jaar voor de aanvraag ononderbroken heeft samengewoond of dat ze elkaar al twee jaar kennen; de inlichtingenfiche van de stad Schoten van 21 januari 2010 vormt geen bewijs van de relatie aangezien het geen verwijzing naar de partner van verzoeker bevat. Tevens wordt verwezen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt overwogen dat er geen reden is om geen toepassing te maken van het koninklijk besluit van 7 mei 2010. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.4.1. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een arrest van de Raad waarvan het nummer verkeerd wordt weergegeven en dat wordt verwezen naar een koninklijk besluit van 7 mei 2010 terwijl er geen koninklijk besluit van die datum bestaat inzake vreemdelingen.

De Raad stelt vast dat inderdaad wordt verwezen naar een foutief arrestnummer en naar het koninklijk besluit van 7 mei 2010 in plaats van 7 mei 2008. Deze materiële vergissingen zijn echter niet van aard om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Uit de overige motieven van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk waarom het verblijf aan verzoeker geweigerd werd: er wordt verwezen naar de wettelijke bepalingen ter zake en de stukken die verzoeker had ingediend als bewijs van de duurzaamheid van de relatie, worden stuk voor stuk opgesomd en besproken. De verwijzing naar het arrest van de Raad waarin melding zou gemaakt worden van een koninklijk besluit van 7 mei 2010 kan bovendien beschouwd worden als een overtollig motief. Kritiek op overtollige motieven kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden (RvS 27 juni 2005, nr. 146 815; RvS 9 september 2005, nr. 148.715).

2.1.4.2. Verzoeker zet uiteen dat de laatste zin of misschien wel meerdere zinnen van de beslissing niet leesbaar is of zijn en dat hij er het raden naar heeft wat verder nog deel uitmaakt van de motivering.

De Raad stelt vast dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en ze aanvecht middels huidig beroep. De bestreden beslissing bevat immers voldoende duidelijk leesbare motieven waaruit blijkt waarom aan verzoeker het verblijf geweigerd wordt, zoals hierboven weergegeven. Zo wordt er verwezen naar de wettelijke bepalingen ter zake en worden de stukken die verzoeker had ingediend als bewijs van de duurzaamheid van de relatie, stuk voor stuk opgesomd en besproken. Tevens wordt verwezen naar rechtspraak van de Raad. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat hij niet weet waarom zijn aanvraag niet wordt ingewilligd en waarom hem het verblijf wordt geweigerd. De omstandigheid dat de laatste zin van de beslissing onleesbaar is, doet bijgevolg *in casu* geen afbreuk aan het feit dat de formele motiveringsplicht werd nageleefd.

Het eerste middel is in zijn beide onderdelen ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel

Genomen uit de schending van art. 40bis §2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, uit de schending van het materieel motiveringsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en uit de schending van de hiërarchie der normen

Doordat de bestreden beslissing weigert om verzoeker als een familielid van een burger van de Unie te erkennen omdat er niet voldaan zou zijn aan de voorwaarden van het KB van 7 mei 2008, met name minstens één jaar ononderbroken hebben samengeleefd, of elkaar minstens twee jaar kennen

Terwijl de bijkomende voorwaarden die genoemd KB stelt, manifest in strijd zijn met de duidelijke wetsbepaling van art 40bis, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, zodat het KB op dit punt buiten toepassing dient te worden gelaten;

En terwijl de geregistreerde partners van EU-burgers en van Belgen sinds het arrest nr. 201.374 van de Raad van State, aan strengere criteria zouden onderworpen worden dan de geregistreerde partners van vreemdelingen die onbepaald verblijf genieten of zich gevestigd hebben;

Zodat de bestreden beslissing gebaseerd is op criteria die onwettig zijn en de genoemde wetsbepaling en beginselen geschonden zijn

Toelichting:

1. Het arrest waar de bestreden beslissing waarschijnlijk naar wilde verwijzen, is het arrest van uw Raad d.d. 26 februari 2010, met het nummer 39.395, dat aan de partijen betekend werd op 2 maart 2010.

Dit arrest verwijst in de motivering dan weer naar een arrest van 29 januari 2009, met het nummer 22.227'.

Dit laatste arrest zet uiteen dat de wet van 15 december 1980 in het artikel 40bis §2, eerste lid, 2° enkel stelt dat de persoon die een gezinshereniging aanvraagt, dient te bewijzen dat hij en zijn partner een duurzame relatie onderhouden, wat inhoudt dat zij elkaar al minstens 1 jaar moeten kennen.

Art. 40bis §2, eerste lid, 2° stelt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voor zover het gaat om een naar behoren

geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;"

Verder stelt dit artikel dat de Koning bij besluit kan vastleggen wat de criteria zijn inzake deze stabiele relatie tussen de partners. Later heeft de Koning de criteria om tot een duurzame relatie te kunnen besluiten inderdaad ook vastgelegd in zijn KB van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Volgens art. 3 van het KB van 7 mei 2008 werd in volgende gevallen een duurzame relatie tot stand gebracht:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben."

In punt 2° van dit artikel legt de Koning een strengere vereiste op dan door de wet in eerste instantie bepaald werd.

De wet van 15 december 1980 stelt namelijk dat de partners gedurende minstens één jaar een stabiele relatie moeten hebben. Het KB van 7 mei 2008 stelt dat de partners elkaar minstens sedert 2 jaar moeten kennen.

Het arrest nr. 22.227 van 29 januari 2009 zet uiteen dat de wet voorgaat op het KB. De wet staat namelijk op een hogere plaats in de hiërarchie van de normen.

De Koning kan daarom geen strengere voorwaarden opleggen dan door de wet reeds bepaald werd. Hij heeft enkel de bevoegdheid om de reeds bestaande voorwaarden van de wet verder uit te werken.

Omdat de Koning hier niet bevoegd was om in het KB een strengere voorwaarde op te leggen, kan een beslissing omtrent een gezinshereniging nooit enkel gebaseerd worden op het feit dat de partners elkaar nog geen 2 jaar zouden kennen.

Het arrest van 29 januari 2009 stelt met name als volgt:

"Or, à l'instar du requérant, le Conseil constate qu'étant donné que dans la hiérarchie des normes de droit, la loi est une norme supérieure par rapport à l'arrêté royal, ce dernier ne peut avoir pour objet d'imposer des conditions plus strictes que la loi. Partant, la partie défenderesse n'a pas fait une application correcte de l'article 3 de l'arrêté royal précité en contestant le caractère stable de la relation entre le requérant et son partenaire au motif que 'Les intéressés se sont connus et rencontrés en septembre 2007, c'est une relation de moins de 2 ans.' Partant, la motivation de la décision litigieuse ne peut être considérée comme adéquate."

2. Later kwam uw Raad terug op de leer van het arrest nr. 22.227 door in de arresten nr. 29.083 van 25 juni 2009 en nr. 39.395 van 26 februari 2010 te stellen dat de uitspraak van 29 januari 2009 enkel een éénmalige uitspraak was, waar geen rekening mee gehouden moet worden, aangezien er geen precedentenrecht bestaat.

Uw Raad overwoog alsdan als volgt:

"Waar verzoeker verwijst naar het arrest nr. 22.227 van 29 januari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waaruit blijkt dat het koninklijk besluit ondergeschikt is aan de wet en in tegenspraak zou zijn met de wet en waarin wordt gesteld dat de stabiele relatie van de partners niet kan worden ontkend om de enkele reden dat de partners elkaar minder lang dan twee jaar kennen, merkt de Raad op dat dit arrest een éénmalig arrest is en geenszins de vaste rechtspraak van de Raad reflecteert. Bovendien hebben de rechterlijke beslissingen in de huidige continentale rechtstraditie geen precedentwaarde."

Doch, net op dezelfde dag dat het arrest nr. 29.083 werd uitgesproken, namelijk 26 februari 2010, doet de Raad van State in het arrest met nummer 201.374 (stuk 2) een uitspraak met betrekking tot artikel 10 van de wet van 15 december 1980.

Artikel 10 handelt in tegenstelling tot artikel 40bis niet over de gezinshereniging met een EU-burger of met een Belg, doch over de gezinshereniging met een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen.

Artikel 10, §1, eerste lid, 5° bepaalt als volgt:

"[...] zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven: de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap, verbonden is met een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in

het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen, en die met die vreemdeling een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie onderhoudt van minstens een jaar, en die met hem komt

samenleven, voorzover zij beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon, [...]."

Het artikel 10, 5° is wel zeer duidelijk en net zoals het artikel 40bis, stelt het dat enkel een duurzame relatie van minstens 1 jaar noodzakelijk is om een geldig verblijf in België te kunnen bekomen.

De inhoud van beide artikels is derhalve net dezelfde.

Hier heeft de Raad van State wel beslist dat de wet enkel een relatie van 1 jaar als criterium aangeeft en dat de wet niet verstrengd mag worden in een KB, aangezien de wet een hogere plaats inneemt in de hiërarchie van de normen.

De Raad van State overweegt in zijn arrest immers het volgende:

"*Considérant, sur la première branche du moyen, qu'en fixant à un minimum de deux ans la durée de la relation dont elle définit les caractéristiques, l'alinéa 2 de la disposition attaquée méconnaît l'article 10, § 1, alinéa 1°, 5° de la loi du 15 décembre 1980, qui fixe à un an, et pas davantage, la durée minimum de la relation entre les étrangers concernés; que dans cette mesure, la branche du moyen est fondée;*"

De Raad van State stelt hier wel zeer duidelijk dat de wet voorrang heeft op het Koninklijk Besluit. Daarom mag het Koninklijk Besluit geen strengere criteria aanreiken dan reeds door de wet uitgewerkt en kan een beslissing niet enkel gebaseerd worden op het feit dat de partners nog geen relatie van meer dan twee jaar kunnen bewijzen.

De Raad van State gaat over tot vernietiging erga omnes van art. 11 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat volstrekt analoog was aan de bepalingen van art. 3 van het KB van 7 mei 2008.

Ook de bestreden beslissing verwijst in casu naar de criteria door de Koning opgelegd in zijn KB van 7 mei 2008 en stelt dat "betrokkene onvoldoende bewijs aanbrengt dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben".

Ook hier wordt de beslissing enkel gebaseerd op de vraag of verzoeker zijn partner al meer dan twee jaar kent. Dit is duidelijk geen correcte redenering, zo stelt de Raad van State met betrekking tot de geregistreerde partners van vreemdelingen die gemachtigd zijn tot onbeperkt verblijf of tot vestiging. Hoe zou het verantwoord kunnen worden dat de geregistreerde partners van EU-burgers en van Belgen aan strengere criteria onderworpen worden dan de partners van "gewone" vreemdelingen? Zulks aanvaarden zou een manifeste schending van het gelijkheidsbeginsel zijn.

De bestreden beslissing, door toepassing te maken van de criteria van art. 3 van het KB van 7 mei 2008, schendt de wet (art. 40bis §2, eerste lid, 2°), is inhoudelijk slecht gemotiveerd (schending van het materieel motiveringsbeginsel), behandelt zonder redelijke verantwoording de partner van een Belg (of van een EU-burger) strenger dan de partner van een tot onbeperkt verblijf of tot vestiging gemachtigde vreemdeling (schending van het gelijkheidsbeginsel) en respecteert de hiërarchie der normen niet.

Het tweede middel is gegrond."

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de beslissing genomen is conform de wetgeving die bestond op het moment waarop de beslissing werd genomen, namelijk 11 juni 2010. Verzoeker heeft niet aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Bovendien werd de bestreden beslissing genomen voordat het koninklijk besluit van 5 juli 2010 tot wijziging van verschillende Koninklijke besluiten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 5 juli 2010) in werking is getreden.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet voorziet een recht op gezinshereniging voor de geregistreerde partner van een EU-burger of Belg, op voorwaarde dat ze een stabiele en duurzame relatie hebben die al minstens één jaar duurt. De wet zegt verder dat bij koninklijk besluit de criteria bepaald worden om vast te stellen wanneer de relatie stabiel is in de zin van de wet. Het koninklijk besluit van 7 mei 2008 legt deze criteria vast.

Verwerende partij stelt vast dat de bestreden beslissing op correcte wijze gemotiveerd is aangezien het administratief dossier toelaat het volgende te stellen: de verklaringen op eer door derden kunnen niet aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben, de data van de foto's tonen niet aan dat verzoeker en zijn partner elkaar reeds minstens twee jaar kennen, het document van wettelijke samenwoning van 21 januari 2010 toont niet aan dat verzoeker en zijn partner reeds een jaar voor de aanvraag ononderbroken hebben samengewoond of dat zij elkaar reeds minstens twee jaar kennen, het

inlichtingenblad van de stad Schoten van 21 januari 2010 maakt geen melding van de partner van verzoeker. Verwerende partij concludeert dat geen duurzame relatie werd aangetoond.

2.2.3. In de repliekmemoërie zet verzoeker uiteen dat in het staatsblad van 20 juli 2010 het koninklijk besluit van 5 juli 2010 werd gepubliceerd. Dit koninklijk besluit schrapt de in het middel gewraakte criteria van artikel 3, 2° van het koninklijk besluit van 7 mei 2008. Uit het verslag aan de Koning blijkt duidelijk de band tussen het vernietigingsarrest van de Raad van State en het koninklijk besluit van 5 juli 2010. Verzoeker meent dat verwerende partij door dit koninklijk besluit toegeeft dat zij haar uitvoerende bevoegdheid te buiten was getreden bij het uitvaardigen van regels waaraan een duurzame relatie van tenminste één jaar dient te beantwoorden. De criteria waaraan de aanvraag van verzoeker werden getoetst, waren echter onwettig.

Verzoeker meent dat het argument van verwerende partij, dat de beslissing werd genomen voor de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 5 juli 2010, niet kan worden gevolgd. Ook op het moment van de bestreden beslissing mocht immers geen toepassing worden gemaakt van onwettige criteria. Die onwettigheid bestond reeds bij het van kracht worden van het oorspronkelijke koninklijk besluit van 7 mei 2008. Dat er op zeker ogenblik reparatiereglementering wordt uitgevaardigd, is zonder invloed op de voordien bestaande onwettigheid waarmee de reglementering was aangetast. De wettigheidscontrole zoals voorzien in artikel 159 van de Grondwet verbiedt de toepassing door hoven en rechtbanken van onwettige reglementen en de annulatierechters zijn gehouden om beslissingen gebaseerd op onwettige reglementen te vernietigen.

2.2.4. Vooraleer wordt ingegaan op de door verzoeker aangevoerde schendingen, wijst de Raad erop dat verzoeker in het middel voorbijgaat aan het feit dat hij België is binnengekomen op 27 januari 2009 en zijn aanvraag heeft ingediend op 21 januari 2010. Verzoeker verbleef bijgevolg op het ogenblik van zijn aanvraag nog geen volledig jaar in België. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker zijn Belgische partner in België heeft leren kennen en uit geen enkel stuk blijkt dat verzoeker zijn Belgische partner reeds kende toen hij nog in Kosovo verbleef.

De vraag rijst bijgevolg naar het belang dat verzoeker heeft bij de kritiek die hij in het middel uit, nu onomstotelijk vaststaat dat verzoeker op het moment van zijn aanvraag nog geen volledig jaar in België verbleef en hij dan ook onmogelijk op het moment van de aanvraag een relatie van minstens één jaar kon hebben met zijn Belgische partner, zoals nochtans vereist door artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten het antwoord op deze vraag, gaat de Raad volledigheidshalve in op de concrete kritiek van verzoeker.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht in de zin dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de vereiste van het elkaar twee jaar kennen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op basis van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, als partner in een duurzame relatie. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder zijn dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

(...).”

Hieruit blijkt dat verzoeker als partner een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie moet hebben die al minstens een jaar duurt, vooraleer hij een recht kan verkrijgen op verblijf als familielid van een burger van de Unie. Verzoeker bevestigt dit zelf op pagina 6 van zijn verzoekschrift: *“wat inhoudt dat zij elkaar al minstens 1 jaar moeten kennen”*.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag verschillende stukken indiende: een getuigenverklaring van een collega van verzoeksters partner van 25 maart 2010 waarin ze verklaart dat verzoeker zijn partner soms van het werk komt afhalen, een getuigenverklaring van 20 april 2010 van een winkelier dat verzoeker en zijn partner goede klanten zijn van hem, een ongedateerde getuigenverklaring van een vriend waarin hij stelt dat hij verzoeker en zijn partner goed kent en foto's daterend van 10 maart 2009, 24 april 2009, 12 mei 2009, 3 augustus 2009, 7 september 2009, 14 februari 2010, 7 en 26 maart 2010 en 13 april 2010. Deze ingediende stukken worden in de bestreden beslissing opgesomd en besproken en gemotiveerd afgewezen als bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

Verzoeker heeft zijn aanvraag ingediend op 21 januari 2010 terwijl hij het Rijk is binnengekomen op 27 januari 2009. De Raad wijst erop dat verzoeker op het moment van de aanvraag nog geen jaar in België verbleef. Het oudste stuk dat verzoeker voorlegde als bewijs van de relatie, namelijk een foto, dateert van 10 maart 2009. Het is dus niet kennelijk onredelijk of het getuigt niet van een foutieve feitenvinding dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft geoordeeld *“Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980.”* Verder betwist verzoeker de analyse in de bestreden beslissing van de door hem ingediende stukken niet.

Verzoeker maakt bijgevolg niet met concrete gegevens aannemelijk dat deze motivering niet correct is of onredelijk. De gemachtigde van de staatssecretaris is in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding tot de bestreden beslissing gekomen.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van State nr. 201.374 van 26 februari 2010 dat artikel 11 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vernietigt dat identiek is aan het *in casu* toegepaste artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008, en waar verzoeker tevens verwijst naar het koninklijk besluit van 5 juli 2010 tot wijziging van verschillende koninklijke besluiten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat een wijziging aanbrengt in artikel 3, 2° van het koninklijk besluit van 7 mei 2008, merkt de Raad op dat artikel 3, 1° van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 ongewijzigd bleef en zowel ten tijde van de bestreden beslissing als heden ten dage als volgt luidde en luidt:

“1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond”.

Hieruit volgt dat zowel artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet als artikel 3, 1° van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 voorschrijven dat de relatie reeds minstens één jaar dient te duren op het moment van de aanvraag. Zoals reeds opgemerkt verbleef verzoeker nog geen jaar in België op het moment van de aanvraag en leerde hij zijn Belgische partner pas kennen tijdens zijn verblijf in België.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag van verzoeker werd geweigerd op basis van het hoofdmotief dat verzoeker niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van minstens één jaar met zijn partner. De aanvraag werd niet verworpen omdat de relatie nog geen twee jaar duurde, wat verzoeker trouwens onmogelijk kan voorhouden, gezien zijn aanwezigheid in België van nog geen jaar op het moment van de aanvraag en gezien de omstandigheid dat hij zijn Belgische partner pas leerde kennen tijdens zijn verblijf in België. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de bewoordingen van artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 zoals dit gold ten tijde van de bestreden beslissing, doet hieraan geen afbreuk nu het hoofdmotief van de bestreden beslissing is dat verzoeker niet op afdoende wijze een duurzame en stabiele relatie van tenminste één jaar met zijn partner heeft aangetoond en deze vaststelling steunt op de stukken van het dossier, en de verwijzing naar voormeld artikel 3 enkel wordt aangehaald in het kader van de beoordeling van de door verzoeker ingediende stukken, die hij overigens niet betwist.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Nu verzoeker niet eens voldoet aan de voorwaarde van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, kan hij niet dienstig kritiek uiten op de bepalingen van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 die de criteria van de duurzame en stabiele relatie bepalen. Ook de rechtspraak die verzoeker in dit verband aanhaalt doet *in casu* niet ter zake, nu verzoeker, die op het moment van de aanvraag nog geen volledig jaar in België verbleef, niet aantoont dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt als deze van de geciteerde arresten of dat deze arresten op zijn specifieke situatie van toepassing zijn. Verzoekers kritiek op de “hiërarchie der normen” kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Waar verzoeker de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, merkt de Raad op dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker, die op het moment van de aanvraag nog geen jaar in België verbleef en zijn Belgische partner pas leerde kennen tijdens zijn verblijf in België, brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn concrete situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET